

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 586/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Miroslavom Belicom, Štefánikova trieda 79, Nitra, vo veci namietaného porušenia základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 21/2014 z 3. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť [REDACTED], ktorou namieta porušenie základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 21/2014 z 3. júna 2014, **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. Veci vedené Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. III. ÚS 586/2014 a sp. zn. III. ÚS 505/2014 spája na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 505/2014.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júla 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“ alebo „obvinený“), vedená pod sp. zn. Rvp 8530/2014, vo veci namietaného porušenia základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tost 21/2014 z 3. júna 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“), sp. zn. Tp 42/2014 zo 16. mája 2014 vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku potom, ako špecializovaný trestný súd neprijal jeho písomný sľub z 21. mája 2014 učený podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktorým mala byť jeho väzba nahradená. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť podľa § 83 Trestného poriadku, o ktorej rozhodol najvyšší súd v senáte zloženom z predsedu Milana Karabína a zo sudcov Juraja Klimenta a Petra Szaba napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku tak, že ju zamietol.

Sťažovateľ namieta, že napadnutým uznesením došlo k porušeniu jeho základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ktoré je obsiahnuté aj v práve na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a to tým, že v súvisiacich veciach viacerých obvinených rozhodovali

o sťažnostiach proti uzneseniam špecializovaného trestného súdu tri rôzne senáty najvyššieho súdu.

Po uvedení znenia označených článkov ústavy, dohovoru a vybraných ustanovení zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, rokovacieho poriadku najvyššieho súdu, rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2014, registratúrneho poriadku a registratúrneho plánu najvyššieho súdu sťažovateľ cituje z vybraných nálezov ústavného súdu, ktoré podľa jeho názoru dopadajú aj na jeho prípad (I. ÚS 239/04, I. ÚS 116/06, III. ÚS 116/06). Nadväzne na to sťažovateľ uvádza, že vo veciach týchto obvinených „je daná súvislosť vyplývajúca:

a) z opisu skutku tak, ako je uvedený v uznesení o vznesení obvinenia z 13. mája 2014, ČVS: PPZ-72/NKA-PZ-BA-2013;

b) zo spoločného trestného konania (§ 18 trestného poriadku per analogiam) vedeného proti všetkým 26 obvineným pod jedným označením ČVS: PPZ 72/NKA-PZ BA 2013;

c) z údajného spáchania trestných činov všetkými 26 obvinenými formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného poriadku;

d) z návrhu prokurátorky zo 16. mája 2014, v ktorom súčasne navrhuje vziať do väzby obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Skutočnosť, že prokurátorka navrhla vziať obvineného [REDAKOVANÉ] a obvineného [REDAKOVANÉ] samostatnými návrhmi, je daná iba ich neskorším zadržaním z dôvodu ich pobytu mimo územia Slovenskej republiky.“

Podľa názoru sťažovateľa, keďže išlo o veci zapísané v rovnakom registri (Tost) a existuje medzi nimi aj vecná súvislosť, mal predseda trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu podľa čl. II ods. 6 rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2014 rozhodnúť, ktorý senát všetky tieto súvisiace veci vybaví. Takéto rozhodnutie však predseda kolégia nevydal a v súvisiacich veciach rozhodovali tri rôzne senáty najvyššieho súdu – „Absencia takéhoto rozhodnutia predsedu trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyklučuje, že pri dodržaní postupu podľa čl. II ods. 6 rozvrhu práce by vec bola pridelená

inému senátu ako tomu, ktorý o nej rozhodoval. Táto samotná možnosť zakladá porušenie môjho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím uznesením z 3. júna 2014, sp. zn. 5 Tost 21/2014 toto moje právo porušil.“

Na základe uvedených skutočností preto sťažovateľ v petite sťažnosti navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 5 Tost 21/2014 z 3. júna 2014 porušil základné právo sťažovateľa nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 284,08 €.

V doplnení podania doručenom ústavnému súdu 12. septembra 2014 sťažovateľ modifikoval petit tak, že požiadal ústavný súd, aby po zrušení napadnutého uznesenia najvyššiemu súdu prikázal prepustiť ho z väzby na slobodu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), každý návrh predbežne prerokuje na verejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Keďže nezistil nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach a ani dôvody na jej odmietnutie, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých treba posúdiť v konaní vo veci samej, prijal sťažnosť na ďalšie konanie (bod 2 výroku uznesenia).

2. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 505/2014-12 zo 6. augusta 2014 spojil sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorými namietajú porušenie základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 21/2014 zo 4. júna 2014, sp. zn. 5 Tost 21/2014 z 3. júna 2014 a sp. zn. 2 Tost 21/2014 z 3. júna 2014 na spoločné konanie. Ústavný súd zároveň uvedené sťažnosti prijal na ďalšie konanie.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia... Trestného poriadku.

Podľa § 21 ods. 3 Trestného poriadku ak sú podmienky spoločného konania, môže súd spojiť na spoločné prejednanie a rozhodnutie vecí, v ktorých boli podané samostatné obžaloby.

Z obsahu sťažnosti [REDACTED] vedenej pod sp. zn. III ÚS 505/2014 a sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že nimi sú z rovnakých dôvodov namietané porušenia totožných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 21/2014 z 3. júna 2014. Keďže súčasne možno konštatovať zhodu sťažností v podstatných rysoch, po formálnej aj obsahovej stránke, ústavný súd uplatniac citované právne normy rozhodol o spojení uvedených vecí na spoločné konanie tak, ako to vyplýva z 2. bodu výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2014